

MASSA TARD

Tot i que entrar de nit al Cau Ferrat només representava una petita infracció amb la que, com a molt, perdria la feina, vaig sentir un desagradable nerviosisme en arribar a l'entrada de l'edifici. És clar que em proposava fer quelcom poc ortodox: entrar al museu i, aprofitant que no hi havia cap vigilant nocturn, desactivar l'alarma i endur-me un quadre que m'obsessionava des del primer cop que el vaig veure. Segurament no em descobririen de seguida i tindria temps de fugir a un altre poble, o a un altre país. Qui havia de sospitar de la dona de la neteja?

Des que se'm va acudir la idea, el pla em semblava més aviat senzill: obrir, entrar, agafar una escala i despenjar el quadre que tothora em mirava. Desfer-me'n. Desfer-me'n. Desfer-me'n. Desfer-me'n. Desfer-me'n. Desfer-me'n per sempre. El fotria al fons del mar. O el cremaria. Tant se val, qualsevol cosa em servia per tal que deixés de mirar-me. Només en aquell moment, quan estava a punt d'entrar-hi, m'apareixia una por irracional. Notava la boca seca i una feblesa tan persistent a les cames que vaig creure que no podria continuar. Però en recordar la mirada llefiscosa de l'home del quadre i l'angúnia invisible que em perseguia pertot arreu, vaig recuperar la força.

Per altra banda, feia dies que no dormia bé. Tenia uns malsons horribles per culpa de la pintura que m'espiaava anés on anés; els ulls d'aquell senyor semblaven tenir vida pròpia. Sempre em miraven des del marc daurat i negre, encara que estigués netejant a l'altra punta de la sala. Fins i tot, quan acabava el meu torn i marxava, l'escalfor dels seus ulls se'm quedava clavada a l'esquena com un punyal. Tenia por que la seva imatge entrés un dia pel balcó mentre dormia i em xuclés l'ànima. O encara pitjor, que m'agafés amb aquelles mans grosses, colossals, mans de gegant, de bèstia, i m'arrossegés amb ell dins del quadre per sempre. Eternament junts.

Un dia vaig somiar que m'estava banyant a la platja. De sobte, un corrent m'arrossegava cap a dins. Em costava molt nedar, moltíssim. Uns braços llargs i enganxosos intentaven enfonsar-me dins d'un pou. Em vaig tombar i el vaig veure: era el paio del quadre. A sobre em somreia però d'una forma molt particular; tant que em vaig preguntar si es tractava d'un somriure maligne o

benigne. Em vaig despertar, tremolosa i suada, perquè sentia que alguna cosa horrible estava a punt de passar-me. Em van agafar unes arcades irreprimibles.

Vaig mirar l'hora –tres quarts de quatre– i vaig comprovar per enèsima vegada que duia les claus del museu. No m'hauria agradat gens haver de tornar un altre dia per una ximpleria com haver-me oblidat les claus. En entrar al museu, em va semblar que les parets eren membranes càlides. Vaig mirar per una finestra i vaig distingir un parell de coloms bruts que es barallaven per unes molles fredes, seques, sequíssimes. El carrer estava inexplicablement tranquil. Vaig anar directament cap al quadre, el vaig despenjar sense gaire esforç i li vaig dir “Ja n'hi ha prou d'aquest color, Carles Mani!”. A continuació, vaig netejar amb un drap tot el que havia tocat i vaig marxar decidida amb el quadre sota el braç. Un cop a casa, el vaig entaforar dins d'un armari on hi tinc un munt d'andròmines. No sabia què fer amb ell. “De moment, es quedarà aquí”, vaig decidir. “Et quedaràs aquí tancat i no tornaràs a fer mal a ningú mai més, em sents? Sí, sé que m'estàs escoltant..., tot és culpa teva, i tant! Ets un bitxo!”.

El pas dels dies va teixir una teranyina densa i opaca sobre aquella nit que es difuminava en el temps com si mai no hagués existit. Era com si hagués oblidat que havia robat el quadre. Uns dies després del succés, em vaig trobar una amiga pel carrer i vam comentar la mala notícia. “Està tot ple de gentussa, nena. Quina pena que ja no respectin ni les pintures. No els trobaran, els lladres, diuen que no tenen cap pista. Tu encara hi treballes allà? No et fa por quedar-te sola i que hi entrin una altra vegada?”. Vaig respondre que sí amb el cap perquè la sensació de tenir una pedra clavada a l'estómac i un mareig líquid m'impedié obrir la boca.

Vaig tornar cap a casa caminant de pressa. M'hauria agradat posar-me a córrer com una boja fins que notés el pit a punt de rebentar, però vaig pensar que podria resultar una actitud sospitosa. En arribar, vaig obrir l'armari per comprovar que el quadre continuava al mateix lloc. El vaig mirar en silenci durant uns minuts, com hipnotitzada, i hi vaig posar una mà al damunt. Era com si a través de la tela pogués absorbir la calor de l'escultor retratat, els seus sentiments, la seva sang, la seva vida. Qui era en Carles Mani, en realitat? Per què em mirava d'aquella manera, encara? Per què no podia desempallegar-me d'aquells ulls infernals? Què volia de mi? Cada dia estava més convençuda que ell m'havia obligat a cometre el robatori per alguna raó que jo no podia entendre.

Han passat sis mesos des que vaig entrar de nit al museu on treballava netejant preciositats. No hi he tornat des d'aquell dia perquè tinc por que alguna persona em miri als ulls i endevini el que vaig fer. Ara tinc una altra feina que em permet quedar-me escarxofada al sofà davant la tele i pensar què fer amb el quadre. Crec que no vull destruir-lo, però sé que me n'he de deslliurar definitivament: de vegades em xiula o taral·leja cançons per cridar la meva atenció. Llavors obro una ampolla de vi barat i bec fins que ja no el sento. I brindo. Brindo per mi, per la meva sort, i desitjo que en un futur es valori la dificultat i el sacrifici que comporta el que estic a punt de fer.

Es fa fosc i no tinc ganes de fer res. Fa dies que no surto de casa. Fa setmanes que no rebo visites d'amics o familiars, ara que hi penso. Tinc la sensació que el crim que vaig cometre ha entrat gradualment en una zona d'absurd i tristesa. Al cap i a la fi, és massa tard perquè una confessió o una disculpa puguin redimir-me. O perquè, si algú descobreix l'embalum de cendres que tinc a l'armari, pugui perdonar-me.

Raquel Casas Agustí